

РЕШЕНИЕ

№ 3

гр. София, 17.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в публично заседание на двадесет и седми януари през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: подп. ВАСИЛ М. ПЕТКОВ
Членове: лейт. РАДКА Д. ДРАЖЕВА
лейт. ГЕОРГИ АНД.
КРУШАРСКИ

при участието на секретаря ВЕСЕЛИНА ИВ. ХРИСТОВА като разгледа докладваното от лейт. РАДКА Д. ДРАЖЕВА Въззивно наказателно дело от общ характер № 20246000600046 по описа за 2024 година

Настоящото производство по реда на Глава двадесет и първа от НПК е трето по ред.

С Присъда № 1-а от 19.01.2021 г. по НОХД № 16/2020 г. по описа на Военно-апелативния съд е отменена изцяло присъда № 3/14.05.2020 г. по НОХД № 2/2020 г. по описа на Военен съд Сливен и вместо нея е постановил нова присъда, с която е признал подсъдимата серж. Р. Н. С. от в.ф. ....50 - С.з., за невинна да е извършила престъплението, като я оправдал по обвинението по чл. 286, ал. 1 НК. Произнесъл се е по въпроса за разноските и веществените доказателства по делото.

По постъпил касационен протест от прокурор от ВАпП и касационна жалба на частния обвинител С. И. С. срещу новата присъда е било образувано н.д № 475/2021 г. по описа на Върховният касационен съд, който с Решение № 60154/20.10.2021 г. е отменил въззивна присъда № 1 -а/19.01.2021 г. постановена по ВНОХД № 16/2020 г. по описа на Военно-апелативния съд и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд.

С Решение № 3/01.03.2022 г. по ВНОХД № 57/2021 г по описа на Военно-

апелативния съд на основание чл.334,т.1 вр.чл.335, ал.2 от НПК е отменена присъда № 3/14.05.2020 г., постановена по НОХД № 2/2020 г. по описа на Военен съд – Сливен и делото е върнато за ново разглеждане от друг съдебен състав на Военен съд - Сливен от стадия на разпоредителното заседание.

След последваща промяна на местната подсъдност ВКС е изпратил делото за разглеждане и решаване /първоначално на ВС-Пловдив, но производството по образуваното НОХД е било прекратено, поради констатиран невъзможност да се сформира състав/ от Военен съд-София.

С Присъда № 5/28.02.2024 г. по НОХД № 72/2023 г. по описа на Военен съд-София подсъдимата Р. Н. С. е призната за виновна по повдигнатото ѝ обвинение за престъпление по 286, ал.1 от НК за това, че на 31.07.2018 г., в гр. Сливен, с жалба вх. № 2452/31.07.2018 г., по описа на РП - Сливен, пред надлежен орган на власт - прокурор от районна прокуратура - Сливен, набедила адв. С. И. С. от АК - Сливен в извършване на престъпление по чл. 309, ал. 1 от НК, за това, че е съставил неистински частен документ - договор за правна защита и съдействие сер. С № 0000057324 от 26.12.2017г., сключен между него и ст. серж. С., както и че преправил съдържанието на същия документ и го употребил за да докаже съществуването на свое право на парично вземане, като го представил като доказателство по частно гражданско дело № 1112 от 2018 г. по описа на РС - Н. З., знаейки, че е невинен. На основание чл. 286, ал. 1 от НК и чл. 54 от НК съдът е наложил наказание лишаване от свобода за срок от една година, както и наказание „Обществено порицание“, което да се изрази в прочитане на присъдата пред личния състав на в.ф. ....50 - С.з., където служи подсъдимата. На основание чл. 66, ал. 1 от НК изпълнението на така наложеното наказание лишаване от свобода е отложено за срок от три години. С атакуваната присъда съдът е отхвърлил предявения от С. И. С. граждански иск срещу подсъдимата ст. серж. С. в размер на 100 000 (сто хиляди) лева, ведно със законната лихва от датата на увреждането 31.07.2018 г. до окончателното изплащане на сумата, като погасен по давност. Подсъдимата е осъдена да заплати направените по делото разноски.

Срещу така постановената присъда е подадена въззивна жалба от защитника на подсъдимата С.. В същата се твърди, че присъдата е неправилна и незаконосъобразна, постановена в противоречие с материалния и процесуалния закон и е изложено искане за нейната отмяна и постановяване

на нова такава, с която подсъдимата да бъде призната за невиновна и оправдана по повдигнатото ѝ обвинение за престъпление по чл.286, ал.1 от НК. Алтернативно се иска съдът да приеме, че атакуваният съдебен акт е постановен при допуснати съществени процесуални нарушения и да върне делото за ново разглеждане от друг състав на Военен съд-София на основание чл.335, ал.2, вр.чл.334, т.1 от НПК. Второто алтернативно искане, посочено във въззивната жалба, е да бъде изменено наложеното на подсъдимата наказание, поради допуснатата явна несправедливост при определяне размера на наложеното наказание от първата съдебна инстанция.

В допълнението към въззивната жалба защитникът на подсъдимата С. твърди, че първоинстанционното производство е проведено при грубо нарушаване правото на защита на подсъдимото лице, допуснато още в първото по делото заседание, проведено на 30.11.2023 г.в отсъствие на редовно упълномощения защитник, който не се явил по уважителни причини, за което е било представено доказателство-болничен лист, удостоверяващ оперативно и следоперативно лечение. Все в тази връзка се заявява, че макар и да не е била налице необходимост от назначаване на резервен защитник, такъв не само е бил назначен, но и въпреки изричното изявление на последния, че не е имал възможност да се запознае с материалите по делото, както и на подсъдимата, че не желае да бъде представляван от резервен защитник, съдът е дал ход на разпоредителното заседание. На следващо място се сочи, че в проведеното съдебно заседание съдът е отхвърлил всички доказателствени искания, направени от защитата и не е уважил искането на защитника за отлагане на делото, за да се подготви за съдебните прения. Жалбоподателят излага твърдение за наличие на противоречие в мотивите на първостепенния съд: съдът е приел, че подсъдимата е осъществила състава на престъплението по чл.286, ал.1 от НК на 31.07.2018 г. в РП-Сливен, от една страна, а от друга, че деянието е осъществено на територия, обслужвана от РП-Н. 3.. Обръща се внимание на обстоятелството, че РП-Сливен, макар и подразделение на Прокуратурата на Р България да е компетентна да води дела, извършени на територията, която обслужва, не е местно компетентна да води производства, подсъдни на съдилища, респективно прокуратури от друг съдебен регион. В тази връзка намира, че в конкретния случай РП-Сливен не се явява надлежен орган на власт.

Срещу присъдата, постановена от първостепенния съд, е постъпила жалба

и от частния обвинител и граждански ищец С.. С нея се атакува акта на съда в частта относно размера на наказанието лишаване от свобода и в частта, в която предявеният граждански иск е бил отхвърлен. Настоява размерът на наказанието лишаване от свобода да бъде завишено от една година на една година и шест месеца с оглед високата обществена опасност на деянието и дееца като се обосновава с високата степен на образованост на подс.С. и нейната упоритост, с която е преследвала целта си.

Във връзка с атакуваната гражданска част на присъдата частният обвинител и граждански ищец се позовава на разпоредбата на чл.116,б.“Б“ от ЗЗД като счита, че с предявяване на гражданския иск в производството по НОХД № 2/2020 г. по описа на Военен съд-Сливен е прекъсната давността по отношение на отговорността за деликт спрямо подсъдимата С..

В съдебно заседание представителят на Военно-апелативна прокуратура намира обжалваната присъда за правилна и законосъобразна. Заявява, че проведеното съдебно следствие във въззивната инстанция не е довело до изменение на установената фактическа обстановка и не налага правни изводи, различни от направените в обжалваната присъда. Счита изложените в жалбата от защитата съображения са неоснователни. По първия довод в жалбата намира, че законосъобразно е бил назначен резервен защитник на основание чл. 94, ал. 4 НПК. На следващо счита, че РП - Сливен и РП - Н. З. са правно компетентни да образуват наказателно производство, тъй като при промяна в компетентността, извършените действия по разследването и други процесуални действия, запазват процесуалната си стойност по аргумент от разпоредбата на чл. 203, ал. 3 от НПК. Поради изложените съображения предлага на въззивната инстанция да бъде потвърди атакувания съдебен акт.

Повереникът на частния обвинител и граждански ищец в съдебно заседание намира за безспорно установена фактическата обстановка, описана в обвинителния акт на ВОП - Сливен. Относно първия довод, съдържащ се в жалбата на подсъдимото лице, намира, че жалбата на подс.С. е подадена пред орган, който е компетентен да образува наказателно производство. Относно субективния признак на деянието счита, че извън всякакво съмнение е установено по делото, че подсъдимата е знаела, че адв. С. е невинен, защото подписът на документа, в който същата твърди, че е неистински, подправен, е лично положен от подс. С., в каквато насока са заключенията на съдебните

почеркови експертизи. Пзовава се и на заключението на допълнителната комплексна почеркова и техническа експертиза, според което подписът е положен от подсъдимата със същото пишещо средство, с което е попълнен и от адвоката Договора за правна защита и съдействие. Предлага на въззивния съд да не кредитира дадените от подсъдимата обяснения. Акцентира върху факта, че подсъдимата е подала жалба до прокуратурата три дни получаването на съобщението за образуваното частно гр. д. 1112/2018 г. и за издадената заповед за изпълнение с цел да набеди частния обвинител в извършването на документно престъпление, респ. да не заплати уговорения хонорар за процесуално представителство. Намира определения от първостепенния съд размер на наказанието лишаване от свобода за прекомерно занижен и за несъответстващ на степента на обществената опасност на деянието и на дееца като счита, че наказанието няма да има ефект на превъзпитание на подсъдимата към спазване на законите и зачитане на законните права и интереси на другите членове на обществото. Относно предявения граждански иск поддържа въззивната жалба на гражданския ищец С.. Твърди, че неправилно първоинстанционният съд е приел, че правото на иск е погасено по давност, защото на 17.02.2020 г. е приет за разглеждане в наказателното производство предявения граждански иск. Според повереника давността, от предявяване на иска в съда на 17.02.2020 г., е спряла да тече и до момента не е изтекла абсолютната давност. Счита, че гражданският иск е основателен и доказан по своя размер, тъй като в продължение на седем месеца против частния обвинител и граждански ищец С. е водено наказателно производство, което е ста.ло известно на много негови бивши колеги полицаи, познаващи го като техен бивш колега, а и с които е имал служебни отношения в качеството му на адвокат. Твърди, че образуваното досъдебно производство е ста.ло общоизвестно и в средите на адвокатите в Сливен и сред клиентите на адв. С., част от които са оттеглили своите пълномощия от него и той е претърпял репутационни вреди. Счита, че в настоящото производство безспорно е установена причинена вреда, която ищецът е понесъл, изразяваща се в усещане за тревожност, липса на сън, загуба на тегло, самовглъбяване, ограничение в контактите с приятели. Според повереника обстоятелството, че ищецът е юрист, е довело до осъзнаването, повече от всеки друг пострадал от престъпление, на несправедливостта на повдигнатото му обвинение, което му е причинило страдания с по-висок интензитет от този на всеки друг пострадал

от подобно престъпление. В заключение предлага на въззивния съд да измени присъдата като завиши размера на наказанието лишаване от свобода и да уважи предявения граждански иск в пълния му размер. Претендира подсъдимата да бъде осъдена да заплати на частния обвинител и граждански ищец направените разноски за адвокатска защита по Договора за правна защита и съдействие, приложен по НОХД 2/2020 г. на ВС - Сливен.

Частният обвинител и граждански ищец поддържа изразеното становище на своя повереник. Допълва, че високата степен на обществена опасност на подс. С., произтича от това, че тя с упоритост е преследвала целите си като първо го е набедила пред орган на РП – Н. З., а след това го е наклеветила в ТД на НАП – Сливен. По тези две производства твърди, че е бил подложен на месечни проверки. Заявява още, че на подсъдимата е било известно, че адв.С. е бил неин повереник, тъй като на 26.12.2017 г. двамата са подписали протокол за предявяване на разследване и С. не е възразила срещу представения на тази дата договор за правна защита и съдействие – процесен по настоящото производство. На следващо място изтъква, че при повторното предявяване на материалите по разследването по досъдебното производство по описа на РУ - Н. З., по което С. е бил повереник на подсъдимата, отново са подписали протокол за предявяване на разследването и отново подсъдимата не е направила възражения. Акцент поставя върху обстоятелството, че гражданската съвест на подс.С. се е проявила едва след като С. е предявил претенциите си за заплащане на хонорара по сключения между двамата договор, респ. след като е получила покА.та за доброволно изпълнение. Поддържа исканията си за отмяна на присъдата в гражданско-правната ѝ част и за осъждането на подсъдимата да му заплати обезщетение за претърпени неимуществени вреди от непозволено увреждане в претендирания пълен размер, както и изменение на присъдата в наказателно-правната ѝ част като бъде увеличен размера на наказанието лишаване от свобода, с оглед високата степен на обществена опасност на деянието и дееца. Обръща внимание на факта, че подсъдимата е образовА., работи със секретни материали и счита, че същата е наясно с последствията от извършването на документно престъпление, за извършването на което ищецът бил набеден.

Защитникът на подсъдимата в съдебно заседание счита, че обвинението не е доказано от обективна и субективна стрА.. Заявява, че подсъдимата е реализирала конституционното си право на жалба до компетентните държавни

органи, уредено в чл. 45 от Конституцията на Република България, подала е сигналите с цел обстоятелствата, изложени в тях да бъдат проверени. Твърди, че от значение е субективната увереност на подсъдимата, че подадените от нея сигнали касаят факти и обстоятелства, които действително са се случили. В настоящия случай според защитника първи, втори и трети екземпляр от този договор съдържат различна информация. Счита, че в настоящото производство по никакъв начин не е установено и не е доказано коя е истинската, за която са постигнали съгласие двете страни по договора. Обръща внимание, че първият екземпляр на спорния договор, в който е отбелязА. сумата от 80 лева, категорично не е съставен на датата, отбелязА. в него, а именно 26.12.2017 година. Предлага на съда да приеме, че вторият екземпляр от инкриминирания договор, който е бил предоставен на подсъдимата, отразява вярното обстоятелство, че С. е заплатила сумата от 350 лева, тъй като това е отбелязано в него от адв. С. на същата дата-26.12.2017 година. Това обстоятелство съответствало и на задължението на ст.серж. С. към адв. С. към датата, когато тя е направила плащането по банкова сметка и когато е получила информация от адв. С., че същият желае да уредят финансовите взаимоотношения помежду им. Намира, че липсва житейска и правна логика ст.серж.С. да плати сумата от 80 лева, а да отрича плащане на сума от 320 лева, за дължимостта на която е узнала в момента на получаване на заповедта за незабавно изпълнение. Според защитника частният обвинител до този момент по никакъв начин не е индикирал, че има претенция на заплащане на друго задължение. Така напълно съответно и логично се явява заплащането на тази сума от 80 лева, включваща допълнителните 50 лева между договорените 400 лв. и заплатени 350 лв. към дата 26.12.2017 г. и сумата от 30 лева, която той е претендирал за транспортни разходи. Със заплащането на тези 80 лева за подсъдимата отношенията между двамата са били уредени и тя е считала себе си за изправна стрА.. Във връзка със субективната увереност на ст.серж.С., че е платила сумата от 350 лв. според защитника служи екземплярът, който ѝ е бил предоставен от св. С. и който напълно е съвпадал с нейните твърдения и обяснения, както и съвпада с показанията на свид. М. Т., т.е. тя е имала пълното основание да твърди впоследствие, че представения от свид. С. екземпляр от Договора е неистински документ. Защитникът настоява, че трите екземпляра от договор за правна защита и съдействие следва да съдържат една и съща информация,

попълва. по определен ред и начин. В графата договорено възнаграждение изрично е посочено договорка за начин и срок за плащане. В тази връзка произволните интерпретации на свид. С. за това как процедираше той и кога какво попълвал, според адв.М., е против установените правила и има за цел да внуши на съда единствено, че подсъдимата е неизправната по договора стрА.. Настоява да се приеме, че дори и вписаното от адв. С. в Договор 323 не е коректно и дава основание на същия да търси от свид. В. остатъкът до 800 лв. от платената сума от 350 лв. Подчертава, че уговореният хонорар е недопустим съгласно ЗА, както и че сумата от 350 лв. не съответства на Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, определени в чл. 12 и чл. 13 от същата. При твърдените различия между трите екземпляра от Договора не може да се говори за осъществяване на обективните признаци на престъплението „набедяване“, още по-малко - за покриване на субективните критерии на последното. Решението по гражданското дело, с което подсъдимата е осъдена да заплати сумата от 320 лв. на свид. С., според защитника не дава отговор на това дали и кой документ е истински или е с невярно съдържание и е неотнормимо към предмета на настоящото наказателно производство.

Твърди, че от обвинението не става ясно в какво се изразява неистинския Договор, както и преправянето на съдържанието му. Категорично, в противоречие с жалбата, депозирА. от С., било възприетото, че тя е твърдяла, че адв.С. е представил по ч.гр.д. № 1112/18 г.договора при положение, че изрично е посочено в същата жалба, че това е сторил адв. Б.. Правото на тези възражения, които следвало да бъдат сторени в предходната фаза на делото, било отнето посредством допуснато съществено процесуално нарушение от първоинстанционния съд, изразяващо се в назначаването на резервен защитник на подсъдимото лице.

В заключение намира, че единствената правилна и законосъобразна присъда е оправдателната. Алтернативно предлага на въззивния съд да приеме, че е налице допуснато неотстранимо съществено процесуално нарушение, налагащо отмяна на атакуваната присъда и връщане на делото за ново разглеждане от друг съдебен състав на военния съд. Последното искане е за изменение на присъдата и намаляване размера на наложеното на серж.С., поради продължителния период от време за разглеждане на производството, дължащ се на причини, които не биха могли да бъдат вменени във вина на

подсъдимото лице. Относно депозирА.та жалба от стрА. на частното обвинение, моли същата да бъде оставена без уважение, като се има предвид изтеклия давностен срок за предявяване на гражданския иск, въпреки неоснователните твърдения на частното обвинение за спирането на погасителната давност.

Упражнявайки правото си на лична защита и последна дума подсъдимата С. заявява, че единствената ѝ цел винаги е била да търси своите права като в конкретния казус. Счита, че е имала достатъчно основания, за да потърси съдействие от компетентни органи.

Настоящата въззивна инстанция, след като провери процесуалната допустимост на въззивната жалба и допълнителното изложение към нея съображения подадена от адвокат М., в качеството ѝ на защитник на подсъдимата С. и въззивната жалба на частния обвинител и граждански ищец С. С., установи, че същите са подадени в законоустановения 15-дневен срок, от кръга на лицата, които имат право да обжалват.

Военно-апелативният съд, след извършено самостоятелно въззивно следствие, А.лизиране на събраните по делото доказателства, съобразяване доводите и възраженията на страните, както и след като извърши цялостна проверка на обжалвания съдебен акт, съобразно изискванията на чл.314 от НПК, намери за установено от фактическа и правна стрА. следното:

Подсъдимата мл.серж. Р. Н. С. от в.ф. ...50 - град С. з. е завършила висше образование. На кадрова военна служба в БА постъпила на 30.01.2006 г. Последователно е заемала различни длъжности, като на последната длъжност - „Писар в регистратура за класифицирА. информация“ е била назначена със Заповед № ЛС-1/11.01.2019 г.

Подс.С. и ст.серж. М. Т. са бивши съпрузи. От брака си имат две деца. Решението за прекратяване на брака помежду им по взаимно съгласие е било взето през 2015 г. като за целта се нуждаели от адвокатска услуга. Свидетелят ефр. А. А., който бил съпруг на сестрата на подсъдимата, им препоръчал своя познат адвокат - частния обвинител С. С. от АК - Сливен, като посредничил при осъществяване на контакт между тях. Адв. С. оказал необходимото съдействие по бракоразводното дело. При прекратяването на брака с развод съдът предоставил упражняването на родителските права спрямо двете деца на подс.С..

В края на 2017 година синът на подсъдимата - непълнолетният Н. Т. пострадал при нанесен му побой от други непълнолетни лица в гр. Н. З.. В тази връзка в РУ - Н. З. било заведено досъдебно производство ДП № 306 ЗМ - 779/10.11.2017 г. за престъпление по чл.129, ал.1 от НК с пострадало лице Н. М. Т.. В качеството си на негова майка и законен представител С. потърсила услугите на адвокат, като за това разговаряла със свидетеля ефр. А., който ѝ предложил отново да я свърже с адвокат С. С..

В началото на м.декември 2017 г. свидетелят ефр. А. завел до кантората на адвокат С. подсъдимата ст.серж.С.. В присъствието на ефр. А., адвокат С. и ст.серж. С. обсъдили цитираното по-горе досъдебно производство. Адв. С. постигнал устна уговорка със С., че ще я представлява по делото. Адв. С. информирал ст.серж. С., че съгласно Наредбата за адвокатските възнаграждения, минималният размер за такива дела е 400 лв., но двамата не се уговорили конкретно за начин и срок на плащане и не подписали документи по повод упълномощаването на адвоката. Същият поел ангажимент да се осведоми кой е разследващия полицай по досъдебното производство. В последствие адв.С. разбрал, че в РУ МВР - Н. З. досъдебното производство е възложено на разследващ полицай свид.В. Г. П.. Свързал се с него, представил му се и казал, че пострадалите желаят при приключване на разследването да се запознаят с материалите, както и че очаква от разследващия полицай да му се обади, за да могат със ст.серж.С. да участват в производството.

Междувременно адв.С. бил упълномощен от свид.Ц. В. на 08.12.2017 г. да го представлява по ДП № 206/2017 г. по описа на РУ-Н. З., образувано за престъпление по чл.354а, ал.1, изр.1-во, предл.4, алт.1-ва от НК. В Договора за правна защита и съдействие № 0000057323 за договорено възнаграждение е посочена цифром и словом сумата 800 лв., платима в брой. Действителната уговорка между страните е била при приключване на делото с оправдателна присъда клиентът да заплати на адв.С. посочената сума от 800 лв., а при неблагоприятен резултат-350 лв. В жълтия екземпляр от договора, на чийто гръб се съдържа пълномощното, не е посочена платена сума. Същият е представен по досъдебното производство / приобщено по настоящото производство/. На 18.12.2017 г. е било сключено споразумение за решаване на делото между ОП-Сливен, свид.В. и неговия защитник адв.С., с което обвиняемото лице се признава за виновно по повдигнатото му обвинение и му

се налага наказание лишаване от свобода с приложен институт на условното осъждане. Същото е било внесено в ОС-Сливен. На 21.12.2017 г споразумението е било внесено в ОС-Сливен. Видно от материалите по НОХД № 716/2017 г по описа на ОС-Сливен споразумението е било одобрено, а наказателното производство по отношение на обвиняемото лице свид.В. е било прекратено. С оглед изхода на наказателното производство и в унисон с устната договорка между клиент и защитник, на същата дата свид.В. е заплатил на адв.С. сумата от триста и петдесет лева, което е било отбелязано върху първия екземпляр / белия / от Договора за правна защита и съдействие №0000057323. При упражнени на натиск и предвид естеството на хартията сумата 350 лв цифром и словом се отбелязала както върху синия екземпляр на договора, така и върху първите два екземпляра-бял и син от следващия договор с № 0000057323 от кочана на адв.С.. Върху жълтия /последен / екземпляр от Договора за правна защита и съдействие №0000057323 натискът не е бил достатъчен, за да бъде отбелязана сумата 350 лв. цифром и словом.

В края на месец декември 2017 г. при приключване на разследването по делото разследващият полицай призовал ст.серж. Р. С. и адв. С. за предявяване на разследването. При първата среща, състояла се преди коледните празници адв.С. не носил кочана с договори за правна защита и съдействие, поради което процесуални действия по досъдебното производство не били извършени. Подс.С. и адв.С. се явили на 26.12.2017 г. в кабинета на свид. П. в РУ - Н. З.. Непосредствено преди извършване на действията по предявяване на разследването адв. С. и подс. С. сключили договор за правна защита и съдействие. В себе си адв. С. вече носел кочана, издаден от АК - Сливен, съдържащ номерирани химизирани бланки на договор за правна защита и съдействие. За всеки договор били предвидени три екземпляра - бял, син и жълт, отпечатани на химизирана хартия. В своята практика адв. С. изготвял договорите с клиентите си именно в три екземпляра, както било предвидено в кочаните с бланки, издадени от АК - Сливен. Първият екземпляр, отпечатан на бяла химизирана хартия, С. оставял в кочана и ползвал за разписка за получените суми, като попълвал своевременно платените суми от клиентите. Под белия екземпляр в кочана бил вторият, който бил предназначен за предаване на клиента. Вторият екземпляр бил отпечатан на синя химизирана хартия, на която се отбелязвало всичко написано на оригиналната бяла бланка. Когато било извършвано плащане на дължимата сума по хонорара му, адв. С.

отразявал това на белия екземпляр, като отбелязването се пренасяло с помощта на химизирА.та хартия на следващия син екземпляр, който едва тогава адвокатът късал и предавал на съответния клиент, за да служи като разписка за платените суми. По същия начин и на третия екземпляр, отпечатан на жълта химизирА. хартия, се отбелязвало всичко написано от белия екземпляр. На гърба на третия жълт екземпляр на договора било отпечатА. бланка на адвокатско пълномощно, което се попълвало отделно от договора. На практика често жълтият екземпляр с отпечатаното на гърба пълномощно бивал откъснат първи от кочана и се давал да послужи като доказателство на трети лица за упълномощаването.

На 26.12.2017 г. в сградата на РУ - Н. З. адв.С. попълнил всички реквизити в най-горния, бял екземпляр на Договор за правна защита и съдействие серия С № 0000057324, като в част III. „Договорено възнаграждение“ вписал цифром и словом уговорената със С. сума в размер на 400 лв. с начин и срок за плащане - в брой. В част „Платена сума“ на договора адв. С. не попълнил нищо, защото към онзи момент нямало извършено плащане към него от стрА. на клиента по договора, а именно подсъдимата ст.серж.С.. Адв.С. и ст.серж.С. се подписали на белия екземпляр на Договор за правна защита и съдействие серия С № 0000057324, съответно на позиции „адвокат“ и „клиент“. Адв.С. попълнил и бланката на пълномощното, отпечатано на гърба на третия жълт екземпляр на Договор за правна защита и съдействие серия С № 0000057324 и се подписал на позиция „адвокат“. Подс. С. положила в пълномощното подписа си на позиция „Упълномощител“. Веднага след изготвянето му адв.С. откъснал жълтия екземпляр на договора с адвокатското пълномощно и го предал на разследващия полицаи П., който го приложил към материалите по досъдебно производство № 306 ЗМ-779/ 10.11.2017 г. Първият (бял) и вторият (син) екземпляр на Договор за правна защита и съдействие серия С № 0000057324, подписани и с попълнени всички реквизити с изключение на част „Платена сума“, остА.ли в кочана с бланки, намиращ се към онзи момент у адв.С..

След извършване на процесуалните действия по предявяване на разследването адв.С. и ст.серж.С. не уточнили срок и начин на плащането на договореното адвокатско възнаграждение, като и у двамата съществувало убеждение, че това ще се случи на по-късен етап с оглед плановете им за предявяване на граждански иск за обезщетение за нанесените на непълнолетния пострадал Н. Т. неимуществени вреди. В следващите няколко

месеца между частния обвинител и подсъдимата липсвала комуникация. Ст.серж.С. нямала достатъчно информация от адвоката си за хода на наказателното производство срещу извършителите на посегателството спрямо сина ѝ, въпреки че адв.С. я бил уверил, че се е свързал с адвоката на обвиняемите и предстояло да бъде уговорено по извънсъдебен начин плащане на обезщетение за причинените на Н. Т. вреди. През м.май 2018 г., след като се наложило сама да се снабди с препис от решението по делото, за което била наела адв.С. да я представлява, ст.серж.С. решила да търси услугите на друг адвокат за предявяване на граждански иск за обезщетение за причинените на детето ѝ вреди. Когато адв.С. разбрал за решението на ст.серж.С., същият започнал да търси заплащане на дължимото му към момента адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв., ведно с направени от него 30 лв. пътни разноски. Адв.С. използвал съдействието на свидетеля ефр.А., зет на подсъдимата ст.серж.С., и едва през м.юни 2018 г. получил уверение, че ще получи хонорара си.

На неустановена дата в периода между 07.06.2018 г. и 12.06.2018 г. адв. С. се срещнал с ефр. А. и му предал хартиено листче, на което бил написал трите си имена, ЕГН и номера на банковата си сметка. Заедно с листчето адв. С. предал на ефр.А. и втория (син) екземпляр на Договор за правна защита и съдействие серия С № 0000057324 от 26.12.2017 г. Към онзи момент, понеже все още не било извършено очакваното от него плащане по договора, адв. С. не бил попълнил нищо в част „Платена сума“ на белия екземпляр на договора, което да се отбележи и на синия екземпляр. Чрез свидетеля ефр. А. синият екземпляр на договора и листчето с данните на С. били предадени на ст.серж. С., която на 21.06.2018 г. превела по банковата сметка на адв. С. 80 лв. След получаване на посочения банков превод адв. С. попълнил част „Платена сума“ в първия (бял) екземпляр на Договор за правна защита и съдействие серия С № 0000057324, като вписал цифром и словом получената по сметка парична сума в размер на 80 лв. Тъй като смятал, че вече няма смисъл да уговаря С. да плати дължимото възнаграждение в пълен размер, С. решил да търси удовлетворение на претенцията си по съдебен ред пред компетентния граждански съд.

На 12.07.2018 г. адв. С. подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл. 410, ал. 1 от ГПК, към което приложил в оригинал

първия (бял) екземпляр на Договор за правна защита и съдействие серия С № 0000057324. Пред гражданския съд С. изложил твърдението си, че за договореното възнаграждение в размер на 400 лв. била изплатена само част от сумата в размер на 80 лв., като търсел от длъжника ст.серж. Р. Н. С. удовлетворяване на паричната си претенция за остатъка в размер на 320лв., ведно със законната лихва и разноски. По заявлението било образувано частно гражданско дело № 1112/2018 г. по описа на Районен съд - Н. З.. На 18.07.2018 г. била издадена Заповед за изпълнение на парично задължение с № 821, която била връчена на длъжника лично на 23.07.2018г. Срещу заповедта за изпълнение било подадено възражение от ст. серж. С. с вх.№ 4529/25.07.2018 г. В едномесечния срок от получаване на съобщението за направеното възражение адв. С. предявил иск за вземането си, като подал искова молба вх. № 4948/16.08.2018 г. и било образувано гр.д. № 1393/2018 г. по описа на Районен съд - Н. З.. В хода на делото ст.серж. С. чрез упълномощения от нея адв. М. възразила срещу истинността на подписа в позиция „Клиент“ на представения пред гражданския съд от адв. С. оригинал на първия (бял) екземпляр на Договор за правна защита и съдействие серия С № 0000057324. Едновременно с това ст.серж. С. оспорила основателността на иска с оглед на твърдяното от нея обстоятелство, че през м.декември 2017г., в присъствието на бившия си съпруг свид. ст.серж. М. Т., е заплатила на адв.С. сумата от 350 лв. в брой. Същата сочала като доказателство за това намиращия се у нея втори (син) екземпляр на Договор за правна защита и съдействие серия С № 0000057324, в който в част „Платена сума“ личало отбелязване за плащането, като цифром и словом била изписана именно сума в размер на 350 лв.

След като получила издадената срещу нея заповед за изпълнение, на 26.07.2018 г. в гр.Н. З. ст.серж. С. изготвила жалба против адв. С. С., с приложения към нея 2 бр.копия на договора за правна защита и съдействие № 0000057324 от 26.12.2017г. Жалбата изпратила по куриерска фирма ЕКОНТ до Районна прокуратура – Сливен, където била получена и заведена с вх.№ 2452/ 31.07.2018 г. Прокурор от Районна прокуратура - Сливен е изпратил жалбата с писмо вх.№ 2452/2018г. от 02.08.2018 г. на Районна прокуратура - Н. З. - по компетентност, тъй като е преценил, че описаното в нея деяние по чл.309 ал.1 от НК е довършено в гр.Н. З.. Въз основа на жалбата е образуван пр.пр .№ 1193/03.08.2018 г. по описа на Районна прокуратура - Н.Загора и с разпореждане на прокурор е възложено извършване на проверка от органите

на РУ - Н. З.. С постановление от 19.09.2018 г. е било образувано досъдебно производство № 455/2018г. по описа на РП Н.Загора, № 306 ЗМ- 626/ 2018 г. по описа на РУ - Н. З. /пр.пр. № 1193/2018 г. по описа на Районна прокуратура - Н. З./, за престъпление по чл.309 ал.1 от НК.

В подадената жалба (л.9 от ДП № 306 ЗМ-626/2018 г. по описа на РУ - Н. З.) ст.серж.С. заявила, че в предадения ѝ от адв. С. чрез трето лице екземпляр на синя химизирА. бланка от Договор за правна защита и съдействие серия С № 0000057324 подписът за „клиент“ не е положен от нея, а е имитиран. В жалбата се съдържа твърдение, че адв. С. „си е позволил да преправи съдържанието на нашия частен документ - Договор за правна помощ и съдействие серия С № 0000057324“, което касало различните текстове, вписани в част „Платена сума“ в оригиналния екземпляр на бялата бланка от договора и в същата част в екземпляра на синя химизирА. бланка от същия договор, а именно 80 (осемдесет) лв. и съответно 350 (триста и петдесет) лв. По-долу в жалбата ст.серж. С. заявила: „Така оформеният неистински документ - с подправен мой подпис и с невярно съдържание, че съм платила само 80 лв. по банков път ... е представен като доказателство и се намира сред кориците на ч.гр.дело № 1112/2018 г. по описа на РС - Н. З., като с представянето му и отправеното заявление се цели от адв.С. и неговия процесуален представител да добие имотна облага, която не му се следва.“. Ст.серж. С. изрично вписала в жалбата си, че сезира компетентната за това прокуратура „за извършване на проверка и образуване на досъдебно производство за извършено престъпление“, като помолила за служебен отвод и предаване на жалбата на друга прокуратура в случай на особени отношения, даващи основателни съмнения за безпристрастност при извършване на проверката и процесуалните действия с оглед обстоятелството, че адв. С. е член на АК - Сливен.

Освен жалба до РП-Сливен, подс.С. подаде сигнал и до ТД на НАП-Бургас, срещу частния обвинител С. вх.№94-Р-247/31.07.2018 г./л.93 от НОХД № 2/2020 г по описа на ВС-Сливен, надлежно приобщено от първостепенния съд/. В нея е посочила, че е получила от общ познат синия екземпляр от Договора за правна помощ и съдействие от 26.12.2017 г, с № 0000057324, в който било посочено, че е заплатена сума 350 лв., заплатила остатъка от договорената сума в размер 400лв, а именно-80 лв. по банков път на адв.С., но въпреки това обстоятелство на 23.07.2018 г. получила на 23.07.2018 г. от РС-Н.

3. Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК, издадена на 18.07.2018 г. по гр.д.№1112/2018 г по описа на РС-Н. З. за плащане на адв.С. на сумата 320 лв главница. Посочва още, че вземането произтича именно от цитирания по-горе договор от 26.12.2017 г. В сигнала до НАП подсъдимата е заявила, че оформения документ е неистински- с подправен неин подпис и с невярно съдържание, че е платила само 80 лв по банков път. В изложението на сигнала е посочила, че „след този случай бързо от познати от нашия град научих, че не е постъпвано така само с мен, а и с други хора, правя извод за систематика в действията му, като по незаконен начин, чрез преправяне на документи и укриване на доходи г-н С. реализира доходи, които едва ли декларира за целите на данъчното облагане...“. По сигнала била образува проверка, приключила с издаване на протокол № П-02002018145303-073-001/14.01.2019, връчен на 16.01.2019 г. с констатация, че не са извършени данъчни нарушения./ За резултата от извършената проверка-писмо Изх.№20-18-3949 от 05.11.2024г, на Директор на ТД на НАП, офис-Сливен, в което е допусната техническа грешка при изписване на годината на подаване на сигнала- 2017 г, вместо 2018 г/.

Видно от материалите по ДП 306, ЗМ- 626/2018 г. по описа на РУ - Н. З., наказателното производство по повод подадената от подсъдимата С. жалба било образувано и водено с оглед на престъпление по чл. 309, ал. 1 от НК, извършено от адвокат С. И. С.. Фактическата обстановка по досъдебното производство била установена от събраните доказателства: показания на свидетели, писмени доказателства и доказателствени средства, включително и протокол за извършена съдебно- почеркова експертиза. Въз основа на установените по разследването факти наблюдаващият прокурор намерил, че липсват достатъчно доказателства, които да обосноват извода, че е осъществен състав на престъпление по чл. 309, ал. 1 от НК (л.84-88 от ДП № 306 ЗМ-626/2018 г. по описа на РУ -Н. З.). Счел е, че не били установени и данни за осъществен състав на престъпление по чл. 316 от НК. Извел извод, че в хода на разследването по посоченото досъдебно производство било установено, че договор за правна защита и съдействие серия С, № 0000057324/ 26.12.2017г. не съставлява неистински частен документ по смисъла на чл.93, т. 6 от НК, въпреки твърденията на ст.серж.С. в подадената от нея жалба. Прокурорът се позовал на заключението на вещото лице по назначената съдебно-почеркова експертиза, а именно че подписът на

позицията „Клиент“ в оригиналния екземпляр на договора бил положен от ст.серж. Р. Н. С.. Приел за недоказани твърденията на С., че преди съставянето на договора е била заплатена сумата от 350 лв. на адв. С. С.. С тези аргументи наказателното производство по жалбата на ст.серж.С. срещу адв.С. било прекратено на основание чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК. с постановление на наблюдаващия прокурор при Районна прокуратура - Н. З. от 14.12.2018 г. (л.84-88 от ДП № 306 ЗМ-626/2018 г. по описа на РУ - Н. З.). Против постановлението за прекратяване ст.серж. С. подаде жалба, по която се произнесъл Районен съд - С. з.. Съдът прекратил производството с определение от 31.01.2019 г. и върнал жалбата като процесуално недопустима.

По възникналия гражданско-правен спор между ст.серж. С. и адв.С. относно основанието, наличието или липсата на плащане в пълен размер на дължимия адвокатски хонорар по Договор за правна защита и съдействие серия С № 0000057324 се е произнесъл РС-Н. З.. Спорът окончателно е бил разрешен от ОС-Сливен с Решение № 119/16.07.2019 г. (т.11, л.47-53) по въззивно гражданско дело № 223/2019 г. В решението си, съдът е приел за доказано обстоятелството, че страните са се споразумели да сключат договор за процесуално представителство, по силата на който адв.С. С. ще представлява ст.серж.Р. С. по досъдебно производство № 306 ЗМ- 779/2017 г. по описа на РУ - Н. З., за сумата от 400 лв. С цитираното решение било признато за установено, че ст.серж.С. дължи на адв.С. сумата от 320 лв., представляваща незаплатен остатък от възнаграждение за процесуално представителство по сключения между двамата договор, ведно със законната лихва.

Преди произнасянето на ОС-Сливен по възникналия между подсъдимата и частния обвинител гражданско-правен спор, на 06.02.2019 г. адв.С. депозирал пред ВОП-Сливен сигнал против свид. М. Д. Т. и пост. С. за извършени престъпления по Особената част на НК на РБ /т.първи, л.10 от досъдебното производство/. Към сигнала приложил преписи от материали по описаните погоре граждански производства. Образува. била преписка Вх.75/2019 г. по описа на ВОП-Сливен, проверка ЗМ №11 от 2019 г. по описа на Регионална служба „Военна полиция“-Сливен. Проверката по заявителския материал приключила на 20.05.2019 г. с предложение материалите да бъдат изпратени на ВОП-Сливен за образуване на досъдебно производство за престъпление по

чл.286, ал.1 от НК.

На 13.06.2019 г. с постановление на Зам.-военноокръжен прокурор при ВОП-Сливен е било образувано досъдебно производство срещу неизвестен извършител-военнослужещ от в.ф....50-С. з. за престъпление по чл.286, ал.1 от НК. Първото постановление, с което подс.С. е била привлечена като обвиняема за престъпление по чл.286, ал.1 от НК е от 10.12.2019 г.

При първото разглеждане на делото в съдебна фаза, на 17.02.2020 г. по НОХД № 2/2020 г. по описа на ВС-Сливен адв.С. предявил граждански иск за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди от непозволено увреждане в размер на 100 000лв, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на увреждането-26.07.2018 г. до окончателното изплащане на претендирА.та сума. Претендирал е още и заплащане на направените по делото разноски. В разпоредително заседание, проведено на 18.02.2020 г. по делото съдът е поставил на съвместно разглеждане в производството предявения граждански иск. Конституирал е С. като частен обвинител и граждански ищец по делото.

На 14.05.2020 г. съдът, преди да даде ход на съдебните прения, е чел определение, с което е прекратил производството в гражданско-правната му част с мотиви, че в наказателната част делото е изяснено, а направените доказателствени искания досежно предявения граждански иск ще стА.т причина за отлагане на делото. Срещу протоколното определение на първоинстанционния съд, с което е прекратено производството в гражданската му част, на 26.05.2020 г. по пощата е била депозирА. частна жалба от гражданския ищец и частен обвинител, която е постъпила във ВС - Сливен с вх.№496/28.05.2020 г. В нея е посочено, че не е била налице пречка съдът да се произнесе по предявения от него и приет от съда за съвместно разглеждане граждански иск срещу подсъдимата за претърпени неимуществени вреди въз основа на събраните в съдебно заседание и налични по делото гласни и писмени доказателства, тъй като съдът е отхвърлил всички доказателствени искания на страните и не се е стигнало до отлагане на делото. ПоискА. е отмяна на определението като неправилно, тъй като не е приложима хипотезата на чл. 88, ал. 2 НПК.

Постановената от ВС-Сливен осъдителна присъда е била отменена с Присъда № 1-а от 19.01.2021 г. по ВНОХД № 16/2020 г по описа на Военно-

апелативния съд като вместо това е била постановена оправдателна присъда, с която въззивният съд е признал С. за невиновна по повдигнатото ѝ обвинение.

Новата присъда на апелативния съд е била отменена от ВКС, който е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на Военно-апелативния съд.

При второто разглеждане на делото въззивният съд с Решение №3/01.03.2022 г по ВНОХД № 57/2021 г е приел, че първостепенния съд е допуснал съществени, но отстраними процесуални нарушения, поради което на основание чл.334,т.1 вр.чл.335, ал.2 от НПК е върнал делото за ново разглеждане на ВС-Сливен. В мотивите си съдът е приел, че „определението на ВС - Сливен от 18.02.2020 г., с което е приет за съвместно разглеждане предявения от пострадалия С. И. С. граждански иск за сумата от 100 000 лева, представляваща неимуществени вреди, ведно с законната лихва от 26.07.2018 г. до окончателното изплащане на сумата, не се обжалва самостоятелно, а подлежи на проверка едновременно с постановения съдебен акт, съгласно чл. 341, ал.3 НПК, поради което въззивния съд следва да провери законосъобразността на прекратеното производство в гражданската му част“. Счел е, че определението, с което е прекратено производството в гражданско-правната му част е незаконосъобразно.

След промяна на подсъдността, по образуваното НОХД № 8/2023 г по описа на ВС-София, в разпоредително заседание от 23.05.2023 г. адв.С. е депозирал искова молба с правно основание чл.45 от ЗЗД с размер на претендираното обезщетение 100 000 лв., което да се изплати ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на увреждането 26.07.2018 г. до окончателното изплащане на сумата. Отново е претендирал разноските по делото. Съдът не се е произнесъл по искането за конституиране на граждански ищец и частен обвинител, изслушал е страните, в това число и пострадалия, и е прекратил съдебното производство по образуваното НОХД № 8/2023 г по описа на ВС-София съдебно производство, констатирано допуснати на досъдебна фаза съществени, но отстраними процесуални нарушения, довели до ограничаване процесуалните права на обвиняемото лице и на пострадалия, а именно- при изготвянето на обвинителния акт били посочени три дати, на които е извършено престъплението набедяване, т.е. първостепенният съд е изпълнил дадените от въззивната инстанция указания за отстраняване на визираните в отменителното въззивно решение нарушения.

Съдебното производство, предмет на настоящата въззивна проверка е образувано въз основа на обвинителен акт на ВОП-Сливен, с който на ст.серж. С. е повдигнато обвинение за престъпление по 286, ал.1 от НК за това, че на 31.07.2018 г., в гр. Сливен, с жалба вх. № 2452/31.07.2018 г., по описа на РП - Сливен, пред надлежен орган на власт - прокурор от районна прокуратура - Сливен, набедила адв. С. И. С. от АК - Сливен в извършване на престъпление по чл. 309, ал. 1 от НК, за това, че е съставил неистински частен документ - договор за правна защита и съдействие сер. С № 0000057324 от 26.12.2017г., сключен между него и ст. серж. С., както и че преправил съдържанието на същия документ и го употребил за да докаже съществуването на свое право на парично вземане, като го представил като доказателство по частно гражданско дело № 1112 от 2018 г. по описа на РС - Н. З., знаейки, че е невинен.

На 29.11.2023 г. по НОХД № 72/2023 г. по описа на ВС-София преди насроченото разпоредително заседание адв.С. отново е предявил граждански иск срещу подс.С. за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди от непозволено увреждане, в същия размер-100 000лв, ведно със законната лихва от датата на увреждане, считано от 31.07.2018. / съобразно последния обвинителен акт/.

В разпоредително заседание, проведено на същата дата - 29.11.2023 г. съдът е конституирал адв.С. като граждански ищец и частен обвинител.

В същото заседание съдът е назначил на подсъдимата резервен защитник /в отложеното разпоредително заседание от 18.10.2023 г. съдът е приел, че са налице условията по чл.94, ал.4 от НПК за определяне и назначаване на резервен защитник на ст.серж.С./ . Въпреки изричното противопоставяне на подсъдимата, че желае да бъде представлява. от упълномощения от нея защитник адв.М., съдът е провел редовно разпоредително заседание. На същото резервния защитник адв. М. не се е противопоставил да се ход на разпоредителното заседание. По въпросите по чл.248, ал.1 т.1-т.8 от НПК адв. М. е взел становище, с изключение на т.3 от цитирА.та разпоредба. Резервният защитник е заявил: “Доколкото не съм запознат с доказателствата по делото, не мога да дам цялостно становище дали е или не е допуснато такова нарушение“. Подсъдимата, въпреки противопоставянето на редовно провеждане на разпоредителното заседание, е изложила подробно съображения /поискала е разрешение от съда да прочете становището си/,

като е мотивирано е изложила искането си да не бъде поставен за съвместно разглеждане в съдебното производство на предявения от адв.С. граждански иск, както и да не бъде същият конституиран като граждански ищец и частен обвинител, заявявайки, че престъплението набедяване е формално и не предвижда настъпване на определен противоположен резултат, а именно настъпване на неимуществени или имуществени вреди.

В стадия на съдебното заседание упълномощеният защитник на ст.серж.С. е направил възражение за изтекла погасителна давност. При произнасянето си с атакуваната присъда първостепенният съд е приел, че възражението е основателно и е отхвърлил предявения граждански иск като погасен по давност.

След преценка на необходимостта от провеждане на въззивно следствие, настоящият състав на Военно-апелативния съд прочете заключението на повторната тройна комплексна почеркова и техническа експертиза, изготвена от вещите лица Ц., А. и К. по ВНОХД № 16/2020 г по описа на ВАпС. След снемане самоличността на експертите и предупреждението за наказателната отговорност по чл.291 от НК, експертите заявяват, че поддържат заключението си. Съобразно заключението на вещите лица по първоначалната експертиза и допълнителната такава, назначена от настоящия съдебен състав се установява, че:

- Подписът на „Клиент“ върху белия екземпляр на Договора за правна защита и съдействие № 0000057324 от 26.12.2017 г. е изпълнен от подс.С.

- Изображенията на подписите за „Клиент“ в химизираните екземпляри със син и жълт цвят на цитирания договор произхождат от подписа за „Клиент“ в оригинала / белия екземпляр/ на същия договор, т.е. също са изпълнени от подс.С.;

- Подписът за „Упълномощител“ в Пълномощното, намиращо се на гърба на жълтия екземпляр от Договора за правна защита и съдействие № 0000057324 от 26.12.2017 г. е изпълнен от подс.С.;

- Изображението на текста „350 триста и петдесет“ в полето „Платена сума“ в синия / химизиран екземпляр от Договора за правна защита и съдействие № 0000057324 от 26.12.2017 г. произхожда от ръкописния текст със същото съдържание, попълнен с химикална паста в същото поле на Договор за правна защита и съдействие № 0000057323 от 08.12.2017 г.,

сключен между адв.С. и свид.Ц. В.;

- В оригинала /белия екземпляр/ на Договора за правна защита и съдействие № 0000057324 от 26.12.2017 г. има следи от натиск от ръкописен текст „350“, „ триста и петдесет“ върху полето „Платена сума“, които произхождат от същия ръкописен текст от Договора за правна защита и съдействие № 0000057323 от 08.12.2017 г., сключен между адв.С. и свид.В.. Изводите са направени след провеждане на изследване с помощта на косо насочен източник на светлина и микроскоп Leisa S9D, в инфрачервена луминесценция, при която са се проявили ръкописни текстове „350 триста и петдесет“.

В първоначалната експертиза вещите лица са посочили, че синият и белият екземпляр от Договора за правна защита и съдействие № 0000057324 от 26.12.2017 г. са били в кочана при изписване на в полето „Платена сума“ на текста „350 триста и петдесет“ в предходния договор с дата 08.12.2017 г. В с.з. вещите лица са разяснили, че лицевата стрА. на първия екземпляр /белия/ от договора е обработена така, че да може да се пише, а гърбът е с покритие от микрокапсули от мастило, които при натиск се пукат и се отбелязват върху лицевата стрА. на втория екземпляр. Относно третия, жълт екземпляр, в съдебно заседание са посочили, че силата на упражнения натиск при изписване на текста „350 триста и петдесет“ от предходния договор не е достигнала, за да остави следи върху третия /жълт/ екземпляр на договора от 26.12.2017 г./ с.з. от 28.11.2024 г./.

Относно синия екземпляр е уточнено, че лицевата стрА. и обратната стрА. са направени по начин, който позволява на лицевата стрА. да приема мастило от гърба на първия, белия екземпляр, а гърбът ѝ да отдава мастило.

Относно третия, жълтия екземпляр е разяснено, че е обработен така, че лицевата му стрА. приема мастило, а гърбът не отдава, тъй като върху него е отпечатА. бланка на пълномощно, която да бъде попълнена.

Експертите не са установили върху синия екземпляр от договора от 26.12.2017 г. изображение от ръкописен текст „80 осемдесет“ върху полето „Платена сума“.

В допълнителното заключение експертите за изразили категоричната си позиция, че ръкописните попълвания и подписите в графа „Клиент“ и „Адвокат“ /без сумата осемдесет лв/ в първия, бял екземпляр от Договора за

правна помощ и съдействие от 26.12.2017 г с № 0000057324 и ръкописните попълвания и подписите в Пълномощното от 26.12.2017 г., съдържащо се на гърба на третия, жълт екземпляр от договора за изписани с едно и също пишешо средство/химикалка/, респ. с една и съща химикална паста.

В съдебно заседание експертите за защитили убедително заключенията си.

Във връзка с изясняване на характеристикните данни, свързани с изпълняване на служебните задължения на подсъдимата по досъдебното производство е приобщена писмена информация, от която е видно, че ст.серж.С. при проведените изпити и проверки е показвала добри резултати. Проявявала желание и стремеж към усъвършенстване, умеела да работи в колектив и да поема отговорност и разумен риск. Към колегите и началниците си се отнасяла с необходимото уважение. Познавала е в пълен обем както общите, така и конкретните си длъжностни задължения съгласно Устава на войсковата служба на въоръжените сили на Република България и длъжностната си характеристика, което ѝ позволявало да изпълнява качествено воинските си задължения. Проявявала е нужното самообладание в сложна обстановка и при рискови ситуации, както и издръжливост при физическо натоварване, в резултат на което ръководните кадри са приели, че могат да разчитат на нея при сложни ситуации. Не е допускала нарушения на дисциплината и разпределението на времето във военното формирование.

Във връзка с предявения граждански иск гражданският ищец е представил писмени документи-два броя амбулаторни листи от 23.10.2023 г и 24.10.2023 г с основна диагноза „х. с. без /застойна/ сърдечна недостатъчност“ и придружаващи заболявания „ч. х.“, четири броя изследвания на кръвта от 10.11.2023г, от 17.11.2023 г/две медицински изследвания са от посочената дата/ и от 21.12.2023 г.Разпитани са двама свидетели- свид.М. С. /брат на адв.С./ и свид.Д. С.а / съпруга на частния обвинител/. От свидетелските показания на свид.М.С. се установява, че адв.С. е изпитвал сериозни тревоги да не загуби адвокатските си права, затворил се в себе си, страдал от недоспиване, видимо отслабнал физически като изгубил 15 кг. от теглото си. Преди подаване на жалбата от подс.С. до РП-Сливен нямал оплаквания, свързани със здравето, но след това получил хипертония. Оплаквал се от затруднения при упражняване на професията си, тъй като голяма част от

времето му преминавало в разпити и за отделяне на внимание на проверките срещу него и за наказателното производство. Частният обвинител и граждански ищец споделял с брат си, че една част от клиентите на адв.С. узнали за воденото наказателно производство и се отказали от адвокатските му услуги. Посредством показанията на свид.Д.С.а се установява, че С. е ставал раздразнителен всеки път, когато се отложи делото „от стрА. на подсъдимата“, проявявал раздразнение от факта, че е помогнал на подс.С. и детето й, а „получил несправедливо обвинение“. Отлагането на делото на 18.10.2023 г повлияло върху здравето на гражданския ищец- припаднал, стойностите на кръвното му налягане били 180 на 100 и се наложило да търсят специализирА. помощ от кардиолог. Свидетелката сочи, че образуваното наказателно производство по жалбата на подсъдимата повлияло негативно върху авторитета на съпруга й и е довело до отлив на клиенти.

Фактическите констатации са изградени на базата на писмените материали, съдържащи се по досъдебното производство, заключението на комплексната първоначална и допълнителна, както и въз основа на гласния доказателствен материал. Съдът възлага доверие на изготвените от експертите заключения, доколкото същите изхождат от компетентни лица, притежаващи специални научни познания и в чиято добросъвестност не възникна основание за съмнение. Назначената в хода на досъдебното производство графическа експертиза съдът изключи от материалите по делото. Видно от приложената по досъдебното производство експертиза, за да отговори на поставените му въпроси относно подписите върху договора за правна защита и съдействие от 26.12.2017г и пълномощното на гърба на жълтия екземпляр от договора на позиция за упълномощител, вещото лице е посочило, че е ползвало сравнителни материали-протокол за вземане на образци от подпис и почерк за сравнително изследване на Р. С., но видно от стр.5 от заключението, изследван е само един образец- подпис, предоставен като сравнителен образец –сведение от „Р. С.“ от 15.08.2018 г. Очевидно е несъответствието във фамилното име на подсъдимата, а смущаващо е обстоятелството, че експертът се е задоволил само с един сравнителен образец, въпреки обилния доказателствен материал, съдържащ подписите на подс.ст.серж.С.. По изложените съображения въззивният съд цени само заключенията на експертния състав по комплексната първоначална и допълнителна експертизи.

Показанията на свидетелите М. С. и Д. С.а напълно са кредитирани от

въззивния съд, доколкото същите са непротиворечиви помежду си и кореспондират с ангажираната и представена по делото от гражданския ищец медицинска документация.

Показанията на свид.П. са последователни, непротиворечиви и в унисон със заключението по първоначалната и допълнителната комплексна почеркова и техническа експертиза, от които е видно, че подписите върху жълтия екземпляр от договора за правна защита и съдействие от 26.12.2017г., приложен при предявяване на разследването по досъдебното производство с пострадал непълнолетния Н. Т. /син на подсъдимата/ както и върху пълномощното на гърба на този екземпляр са положени от частния обвинител и подсъдимата и с едно и също техническо средство, респ.с една и съща химикална паста.

Съдът дава вяра и на показанията на свид.Ц. В., дадени по ВНОХД №16/2020 г., прочетени по реда на чл.281, ал.1, т.2 от НПК, както и на тези в съдебно заседание, проведено на 28.11.2024 г по настоящото дело. Тези показания кореспондират с материалите по НОХД № 716/2017 г по описа на ОС-Сливен и приложеното към него досъдебно производство и изясняват параметрите на устната договорка между свидетеля и адв.С. относно дължимото възнаграждение за осъщественото процесуално представителство по цитираното дело: 800 лв. хонорар при резултат – оправдателна присъда и 350 лв. - в ост.А.лите случаи. Свидетелят посочва, че сумата от триста и петдесет лева е заплатил на адв.С. в деня на одобряването от съда на споразумението му с ОП-Сливен за решаване на делото /с което наложеното му наказание е било лишаване от свобода с приложен институт на условното осъждане/. Видно от протокола от съдебно заседание, в което споразумението е одобрено, датата на заплащане на хонорара на защитника С. е 21.12.2017 г, т.е. преди сключването на договора за правна защита и съдействие от 26.12.2017 г между адв.С. и подс.С..

Показанията на свид.С. С. разкриват в хронологичен ред начина , по който са се развили отношенията между него в качеството му на адвокат и подсъдимата като негов клиент по повод образуваното наказателно производство с пострадал – сина на ст.серж.С., времето и мястото на упълномощаването, респ.сключването на договора за правна защита и съдействие, съдържат конкретика и относно начина, по който е предявил

претенциите си за заплащане на хонорара от 400лв, както и за датата на заплащане на сумата от 80 лв от стрА. на подсъдимата. По-нататък в показанията си частният обвинител съобщава подробна информация за развитието на гражданско-правните спорове между него и С., за изхода от тях, както и за извършените проверки от НАП и наказателното производство, образувано по жалба на подсъдимата срещу него. Доколкото съдържащите се в показанията на С. сведения кореспондират с писмения доказателствен материал по делото, както и с показанията на свидетелите В. П., А. А., М. С. и Д. С., съдът намира, че следва да ги кредитира.

Съдът намира, че липсва причина, поради която да не цени като достоверни показанията на свид.А. А. с изключение на тази част, в която е посочил, че „бланката“, т.е. екземпляра от договора за правна защита и съдействие, който е следвало да предаде на подс. С. от адв.С. е била зелена на цвят. Безспорно е установено по делото, че договорът за правна защита и съдействие е в три екземпляра-бял, син и жълт. Последният със съдържащо се на гърба на договора пълномощно е оцветен в жълто и е предаден на свид.П. при предявяване на разследването по досъдебното производство с пострадало лице синът на подс.С.. Изключая тази неточност в остА.лата част показанията са ясни, конкретни и са в унисон с показанията на свид.С.. Преценката на съда за обективност на тези показания произтича и от обстоятелството, че този свидетел е в роднински връзки по сватовство с подсъдимата, но изнася сведения, кореспондиращи с показанията на частния обвинител и граждански ищец.

Показанията на свид.М. Т. съдът кредитира с изключение на частта, в която същият заявява, че с бившата си съпруга подс.С. и тяхната дъщеря са посетили кантората на адв.С. и са заплатили триста и петдесет лева -200лв свидетелят и 150лв подсъдимата за образуване на гражданско дело за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди от техния син вследствие на нанесени му телесни увреждания. На първо място свидетелят е бивш съпруг на подсъдимата, с която и до момента са в добри взаимоотношения. Съдът отчита и обстоятелството, че адв.С. е подал както срещу подсъдимата, така и срещу този свидетел сигнал до прокуратурата за извършени престъпления от Особената част на НК като за свид.А. е посочил, че същият е лъжесвидетелствал, подбуден от подсъдимата. По сигнала е била образува. преписка. В хода на проверката свидетелят е давал обяснения, но

обвинение не му е повдигнато. Горното внася съмнение в обективността на свид.А. в коментирА.та част от неговите показания, поради което съдът не я съобрази при формиране на фактическите си констатации.

Обясненията на подсъдимата, като вид гласно доказателствено средство, следва да бъдат подложени на обстоен А.лиз, като бъде отчетена двойствената им функция на доказателствено средство и на важно средство за защита. Доколкото те са основно доказателствено средство, съдът не може декларативно да ги отхвърли, без да ги е обсъдил всеобхватно и съпоставил задълбочено с другите материали по делото. В свое Решение № 981/07.12.2005год., по н.д. № 585/2005год. на III-то НО на ВКС на РБ съдът е посочил, че на всяко обвинено лице/респ.подсъдимо лице/ се дължи справедливо разглеждане на делото, което включва и обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства.

Подобно на показанията на свид.С., обясненията на подсъдимата представляват подробно описание на събитията от образуване на наказателното производство водено срещу непълнолетни лица за нанесени телесни увреждания на непълнолетно лице, в случая-на сина на ст.серж.С.. Съпоставени по съдържание тези две доказателствени средства съдържат противоречие по два пункта. Основен пункт, в който обясненията на подсъдимата и показанията на С. са диаметрално противоположни е мястото на сключване на договора и упълномощаването на С. от подсъдимото лице, както и размера на платената от С. сума по договора за правна защита и съдействие от 26.12.2017 г. За да кредитира показанията на свид.С., респ. да не даде вяра на обясненията на подсъдимата относно мястото и времето на сключване на договора и попълване на пълномощното съдът изцяло изхожда от заключенията на вещите лица по описаните по-горе експертизи. Съобразно тях подписите върху екземплярите от договора и върху пълномощното на гърба на жълтия екземпляр са изпълнени от подсъдимата /подсъдимата неизменно е заявявала в писмена и устна форма, че подписите не са положени от нея/, а обстоятелството, че това е извършено с едно и също техническо средство и една и съща химикална паста води до извод, че действията са осъществени в кратък времеви интервал. Следователно показанията на свид.С., за разлика от обясненията на подсъдимата, са подкрепени от показанията на свид. В. П. и се намират спрямо тях в корелативна връзка,

поради което съдът прие, че договорът и пълномощното са подписани в деня на предявяване на разследването по досъдебното производство от свид. В. П.. Вторият основен пункт, по който показанията на С. и обясненията на ст.серж.С. са в пълно противоречие помежду си е свързан с плащането на сумата 350лв, която представлява част от уговорения хонорар по договора за правна защита и съдействие. При обсъждане на обективността на обясненията на подсъдимата следва да се обърне внимание на един особено съществен момент-подсъдимата детайлно разказва за развилите се отношения между нея и частния обвинител, за причината да подаде двете „жалби“ до РП-Сливен и до НАП, но в обясненията, за разлика от заявеното от нея в жалбата до РП и в сигнала до НАП, че върху екземпляра от договора, син на цвят, предаден ѝ от адв.С. чрез „общ познат“ в графата платена сума е била изписана сумата 350 лв. В двата сезиращи документа обаче /в жалбата до прокуратурата и в сигнала до НАП/ върху това обстоятелство е поставен силен акцент. Съдът не кредитира обясненията на подсъдимата, че двамата с бившия си съпруг са заплатили на адв.С. в кантората му сумата от 350лв, доколкото те кореспондират само с показанията на свид.Т., а по-горе бяха изложени съображенията на съда за дискредитирането на показанията на този свидетел в тази им част. Не на последно място съдът съобрази и обстоятелството, че обясненията, в които подсъдимата заявява, че сумата от триста и петдесет лева е била заплатена от нея /в кантората на адв.С./ противоречат и на писмения доказателствен материал по делото, а именно решенията на съдебните инстанции по гражданските дела, ползващи се със сила на пресъдено нещо / съдът не коментира мотивите на тези актове, доколкото силата на пресъдено нещо не се простира върху тях/.

Преди да пристъпи към правните си изводи въззивният съд дължи разясняване на характера на настоящото производство. Както вече бе посочено, то е трето по ред за настоящата инстанция. С предходното решение на Военно-апелативния съд, поради допуснати, но отстранени от първостепенния съд процесуални нарушения, осъдителната присъда на предходната първа съдебна инстанция е била отменена и делото е върнато за ново разглеждане от ВС-Сливен. В тази хипотеза, макар и да установи, че ВС-София е допуснал съществени процесуални нарушения по смисъла на чл.348,ал.3 от НПК, неподлежащи на отстраняване от въззивната инстанция, но в хипотезата на повторност Военно-апелативният съд дължи произнасяне

по същество, съобразно нормата на чл. 335, ал.3 от НПК, вместо да връща отново делото за ново разглеждане от друг съдебен състав.

Съдът намира за основателен доводът на защитника за нарушени процесуални права на подсъдимата чрез осъщественото процесуално представителство от резервния защитник адв. М. в проведеното разпоредително заседание. Подсъдимата е била представлява. от упълномощените защитници адв.М. и адв.М.. За разпоредително заседание с дата 18.10.2024 г. по НОХД № 72/2023 г. на ВС-София е бил призован само адв. М., видно от разпореждане №109 от 17.08.2023 г. на съдията-докладчик. С молба от 15.09.2023 г адв. М. е уведомил съда, че поради допълнителни ангажименти извън тези, произтичащи от упражнява.та от него професионална дейност като адвокат, с подс.С. се договорили с оглед интересите на правосъдието и от гледна точка на коректността да не я представлява по това дело на ВС-София. В молбата е посочено, че подсъдимата ще бъде защитава. от втория упълномощен защитник-адв.М.. На същата дата подс.С. депозирала молба до съда, с която уведомява съдебния състав, че за заседанието, насрочено за 18.10.2023 г адв.М. не е призова., както и че вече има насрочени дела за тази дата, но ще уведоми съда за тях и за невъзможността си да присъства в това заседание. Такова уведомяване адв.М. е сторила едва на 17.10.2023 г, т.е. в предхождащия заседанието ден-17.10.2023 г. Очевидно адв.М. е била своевременно уведомена от своя упълномощител-подс.С. своевременно за датата на заседанието преди повече от месец. Правилно съдът е преценил в проведеното заседание на 18.10.2023г, че са налице условията по чл.94, ал.4 от НПК за назначаване на резервен защитник, независимо от упълномощаването на защитник, какъвто се явява адв.М., тъй като това е било от изключително значение за провеждане на наказателното производство в разумен срок. Разпоредителното заседание е било отложено за 29.11.2023 г. На 16.11.2023 г председателят на САК е уведомил съда, че за лице, което да предостави правна помощ по първостепенното производство е определен адв.М.. На 20.11.2023 г върху уведомителното писмо е поставена резолюция от съдията-докладчик-„ В с.з.“ . На 29.11.2023 г, преди да започне разпоредителното заседание по делото е постъпила молба от адв.М. за отлагане на делото, поради обективни здравословни причини, в уверение за наличието на които е представила болничен лист, от който е видно, че адвокатът е в отпуск по болест в периода

от 20.11.2023г до 27.12.2023 г с диагноза „тромбозирали хемороиди, неуточнени“ и определен домашен режим на лечение. При посочения режим на лечение съгласно чл.18, ал.2 от Наредбата за медицинската експертиза (обн.ДВ обн., ДВ, бр. 51 от 27.06.2017г.), адв.М. е следвало да представи медицинско удостоверение за домашен амбулаторен режим, в което изрично да е отбелязано, че съС.ието на лицето не позволява явяването му пред разследващите органи или пред органите на съдебната власт. В този смисъл е Решение № 127 от 13.10.2014 г. по т. д. № 1106/2014 г., на ВКС, I т. о. В тази хипотеза при наличието на предпоставките по чл.94, ал.6 от НПК, а именно необходимост от задължителна защита с оглед характера на обвинението и невяващ се по неуважителни причини упълномощен защитник, при липса на съгласие от стрА. на подсъдимата да бъде представляваА. от резервния защитник, последният е разполагал с права по чл.99, ал.1 от НПК. Съдът обаче не е съобразил изявлението на адв. М., / същият е бил уведомен от АК-София за определянето му като процесуален представител-резервен защитник на подсъдимата/ че не е бил запознат с делото, а само с обвинителния акт, което неминуемо е рефлектирало върху качеството на упражняваното от него процесуално представителство. В проведеното разпоредително заседание пред военния съд, подсъдимата е направила възражение, че в нарушение на процесуалните норми съдът неправилно е конституирал като частен обвинител и граждански ищец адв. С., доколкото в случая се касае за формално престъпление, както и с оглед систематичното място на престъплението набедяване в Особената на част на НК. Поставяйки на съвместно разглеждане в съдебната фаза на производството предявения граждански иск от адв.С. и конституирането му като частен обвинител и граждански ищец съдът не е допуснал процесуално нарушение. Това произтича от комплексния непосредствен обект на престъплението. На първо място той е свързан с обществените отношения, които гарантират законосъобразната намеса на надлежните държавни органи при изпълнение на правомощията им да образуват наказателно производство. Престъплението има и втори допълнителен обект – обществените отношения, защитаващи достойнството и доброто име на гражданите. Именно този втори обект дава възможност в производствата, водени по обвинение с предмет набедяване да се приеме, че има пострадало лице. Пострадалият разполага в съдебната фаза с право да вземе участие в производството като граждански ищец,

предявявайки граждански иск с предмет претърпени в резултат на престъплението неимуществени вреди и като частен обвинител. Следователно като е конституирал адв. С. като частен обвинител и граждански ищец съдът не е допуснал процесуално нарушение.

Въззивният съд се солидаризира с възраженията на адв. М. относно липсата на процесуална активност от стрА. на съда да положи усилия за разкриване на обективната истина по делото, отказвайки да допусне по искане на защитника гласни доказателствени средства и назначаване на експертиза. Този пропуск бе саниран от въззивната инстанция.

Не се споделят доводите на защитата за налично допуснато процесуално нарушение на досъдебното производство, изразяващо се в неяснота на процесуалния обвинителен инструмент. След връщане на делото от предходния състав на военно-апелативния съд, в разпоредително заседание първата инстанция е върнала делото на прокуратурата с конкретни указания, които са изпълнени. Обвинителният акт отговаря на изискванията за съдържание по смисъла на чл.246 от НПК и очертава ясно предмета на делото. По съдържание последният обвинителен акт само е прецизиран, с него не се внасят съществени промени във фактическото обвинение, по което се е защитавала подсъдимата, а се уточнява кой е органът на власт, пред когото според прокурора подсъдимата е набедила на частния обвинител, съобразно което е променена и датата на извършване на деянието-31.07.2018 г., на която жалбата на подсъдимата е получена в РП-Сливен. По своите характеристики този обвинителен акт по мнение на този състав няма характера на нов. Изложите съждения имат касателство с предстоящото произнасяне по гражданския иск.

Служебно Военно-апелативният съд установи, че в мотивите към присъдата оценъчно- съобразителната дейност на първата съдебна инстанция по отношение на изобилния писмен и гласен доказателствен материал е изключително пестелива, което създава трудности, но не и до степен да бъде невъзможно да се подложи на ревизия изразената воля на военния съд от настоящата инстанция.

Обобщено от обсъдените процесуални нарушение съществено, но неотстранимо от настоящата инстанция е провеждането на разпоредителното заседание в присъствието на резервен защитник, който не е изпълнил в пълен

обем задължението си да проучи делото, въпреки, че е разполагал с достатъчно време да стори това, респ. не е взел дължимото участие при обсъждане на въпросите по чл.248, ал.1 от НПК, с което са накърнени процесуалните права на подсъдимата.

С оглед забрА.та по чл.335, ал.3 от НПК да върне делото повторно на първия съд, въззивната инстанция следва да се произнесе по същество. Относно визирА.та забрА. за въззивния съд да упражни своето правомощие да върне делото на първоинстанционния съд за ново разглеждане при констатирана повторност на нарушенията съществуват в съдебната практика различни становища.

Според първото забрА.та е абсолютна, независимо от сериозността и вида на допуснатия от първостепенния съд процесуален порок при разглеждане и решаване на наказателното производство. Приема се, че законодателят е отдал приоритет на справедливостта на процеса в контекста на разумния срок по чл. 6 & 1 от ЕКПЧОС като е счел, че са налице достатъчно предвидени процесуални механизми за компенсиране на процесуалните нарушения предвид същността на въззивната проверка /в този смисъл Решение №37 от 24.06.2022 г. по н.д.№1038 от 2020 г. на ВКС/.

Според второто становище забрА.та за връщане на делата за ново разглеждане при поредно разглеждане на делото от съответната горна инстанция касае валидни ревизирани съдебни актове. Съгласно Решение № 127/06.10.2020 г. по н.д.436/2020 г на ВКС /кореспондиращо с особеното мнение на член от съдебния състав по цитираното по-горе Решение №37 от 24.06.2022 г. по н.д.№1038 от 2020 г. на ВКС / ако се приеме противното, най-малкото означава потенциално да се стигне до реализиране на възможност страните да бъдат лишени от една инстанция по същество, а що се касае до ВКС при трето разглеждане на делото пред него- и от две. Според второто становище произнасяне по същество от контролната инстанция е допустимо само при валидно постановени от процесуална гледна точка присъда и решение. (вж. напр. Р. № 168/2018 г. на ВКС по н. д. № 591/2018 г., II н. о; Р. № 215/2016 г. на ВКС по н. д. № 776/2016 г., II н. о.).

Въпреки обсъденото съществено процесуално нарушение, допуснато от съда при провеждане на разпоредителното заседание, с оглед валидността на ревизирА.та присъда, съдът следва да се произнесе по същество в хипотезата

на чл.335, ал.3 от НПК.

Фактическите констатации, изложени в настоящия акт обосновават следните правни изводи:

Обвинението срещу подсъдимата е, че на 31.07.2018г. в гр.Сливен, с жалба вх. № 2452/31.07.2018г. по описа на Районна прокуратура - Сливен, пред надлежен орган на властта - прокурор от Районна прокуратура - Сливен, набедила адвокат С. И. С. от Адвокатска колегия - Сливен, в извършаване на документно престъпление по чл.309 ал.1 от НК, че е съставил неистински частен документ - договор за правна защита и съдействие С-я „С“ , № 0000057324 от 26.12.2017г., сключен между него и ст.сержант С., както и че е преправил съдържанието на същия документ и го употребил, за да докаже съществуването на свое право на парично вземане, като го представил като доказателство по ч.гр.дело № 1112/2018 г. по описа на Районен съд - Н. З., знаейки, че е невинен.

Правилно военният съд е преценил, че от събраните по делото доказателства се установява безспорно, че подсъдимата е осъществила от обективна страна признаците на престъпния състав по чл. 286, ал.1 от НК като на инкриминираната дата с жалба до РП-Сливен вх. № 2452/31.07.2018г. по описа на Районна прокуратура – Сливен, пред надлежен орган на властта – прокурор при РП-Сливен, набедила С. С. в извършване на документно престъпление по чл.309, ал.1 от НК, изразяващо се в съставяне на неистински частен документ-договор за правна защита и съдействие серия С с №0000057324 от 26.12.2017 г., сключен между него и ст.серж.С., както и че преправил съдържанието на същия документ и го употребил, за да докаже съществуването на свое право на парично вземане като го представил като доказателство по ч.гр.д.№1112/2018 г по описа на РС-Н. З., знаейки, че е невинен. Правилни са изводите, че РП-Сливен е надлежен орган на власт, тъй като в нейните правомощия е да възбуди наказателно преследване. Съобразно процесуалния закон надлежни органи на власт, които имат правомощие да дадат начало на наказателно производство срещу набеденото лице са органите на досъдебното производство, които са посочени в чл.193 от НПК и имат правомощие да образуват досъдебно производство при изпълнение на условията по чл.208 от НПК и чл.211 от НПК. В този смисъл верен е и изводът, че набедяването е осъществено пред РП-Сливен, доколкото тя е

органът на власт, сезиран с жалбата на подсъдимата, явяваща се инструмент, с който е осъществено набедяването. Възражението на защитата, че в тази част мотивите на военния съд са неясни, е неоснователно. Първата съдебна инстанция правилно е приела, че препращането по компетентност на жалбата от РП-Сливен до РП-Н. З., поради обстоятелството, че деянието, в което е бил набеден адв.С., е извършено в гр.Н. З., не променя извода относно това кой е надлежният орган на власт, пред когото е извършено набедяването в конкретния казус. Безспорно и РП-Сливен и РП-Н. З. са компетентни да образуват наказателно производство. Предвид факта, че жалбата е депозирана в РП-Сливен и в нея е посочено, че се подава против адв. С. от АК – Сливен с адрес на кантората гр. Сливен без да е уточнено точното място на извършване на твърдяното от нея деяние, в правомощията на сезирания от подс. С. прокуратура /РП-Сливен/ е да прецени дали тя да проведе досъдебното производство или да изпрати на друг местно компетентен орган сезирация документ /в случая РП-Н. З./. Тук следва да се посочи, че при промяна в компетентността, извършените действия по разследването и други процесуални действия, запазват процесуалната си стойност по аргумент от разпоредбата на чл. 203, ал. 3 от НПК /в този смисъл и Решение № 80/05.09.2022 г. по НД № 288/2022 г., II НО на ВКС/. Затова настоящият състав счита, че набедяването е осъществено пред РП-Сливен /адресат на жалбата/, доколкото на този орган на досъдебно производство е представена невярната информация, с която подсъдимата набеждава адв. С. в извършване на престъпление по чл. 309 НК.

За да е осъществено изпълнителното деяние следва да е установено по несъмнен начин, че подсъдимата е предоставила пред надлежния орган на власт невярна информация. По отношение на този обективен признак първият съд е изградил изводите си на базата на изготвената графическа експертиза от досъдебното производство, относно която въззивният съд изложи съображения за причините, поради които не я цени. Като краен резултат обаче изводите на военния съд са правилни. Това е така, защото кредитирания от ВС-София експертиза и комплексната експертиза, приобщена от въззивната инстанция по съществото си дават идентични по същността си заключения. По експертен път се установява, че договорът за правна защита и съдействие от 26.12.2017 г. на позиция „Клиент“ и Пълномощно от същата дата на позиция „Упълномощител“ са подписани от подсъдимата. По причините,

обсъдени във фактическата обстановка, припокриващи се с фактическите констатации на военния съд, се изяснява че сумата 350 лв. цифром и словом не е елемент от договора между С. и С., а от предходния договор, съдържащ се в кочана с договори на адв.С.. Следователно като е заявила, че С. С. е съставил неистински частен документ-договор за правна защита и съдействие серия С №0000057324 от 26.12.2017 г., сключен между него и ст.серж.С., както и че преправил съдържанието на същия документ и го употребил, за да докаже съществуването на свое право на парично вземане като го представил като доказателство по ч.гр.д.№1112/2018 г по описа на РС-Н. З., подсъдимата е представила чрез жалбата си пред надлежен орган на власт-РП-Сливен невярна информация.

С ясното съзнание, че е платила само 80 лв. от договореното възнаграждение, и след като е узнала за предприетото спрямо нея от С. заповедно производство, подсъдимата е изготвила инкриминирА.та заповед, с която по недвусмислен начин е заявила, че: 1/ в предадения ѝ от адв. С. чрез трето лице екземпляр на синя химизирА. бланка от Договор за правна защита и съдействие серия С № 0000057324 подписът за „клиент“ не е положен от нея, а е имитиран; 2/ че адв. С. „си е позволил да преправи съдържанието на нашия частен документ - Договор за правна помощ и съдействие серия С № 0000057324“, което касаело различните текстове, вписани в част „Платена сума“ в оригиналния екземпляр на бялата бланка от договора и в същата част в екземпляра на синя химизирА. бланка от същия договор, а именно 80 (осемдесет) лв. и съответно 350 (триста и петдесет) лв.; 3/ че „така оформеният неистински документ - с подправен мой подпис и с невярно съдържание, че съм платила само 80 лв. по банков път ... е представен като доказателство и се намира сред кориците на ч.гр.дело № 1112/2018 г. по описа на РС - Н. З., като с представянето му и отправеното заявление се цели от адв.С. и неговия процесуален представител да добие имотна облага, която не му се следва; 4/ сезира компетентната за това прокуратура „за извършване на проверка и образуване на досъдебно производство за извършено престъпление“.

В настоящия случай не става въпрос за твърдения на подсъдимата относно факти, които представляват собствената правна оценка на иначе вярно отразеното поведение, за да бъде деянието несъставомерно, поради липса на умисъл. Не се касае и за упражнено право на жалба чрез съобщение, в което да

са описани обективно възприети действия на друго със субективната увереност, че те са неправомерни и действително извършени. Тъкмо обратното- подсъдимата е знаела, че подписите върху договора за правна защита и съдействие и за упълномощител върху съдържащото се на гърба на жълтия екземпляр от договора пълномощно са нейни, както и че сумата от триста и петдесет лева не е заплатена от нея. Въпреки това, водена от желанието си да избегне плащане на целия хонорар и от субективната си увереност, че С. не е осъществил в уговорените параметри процесуално представителство по договора от 26.12.2017 г., подсъдимата е подалата жалбата от 31.07.2018 г. съзнавайки, че приписва престъпление на гражданския ищец и частен обвинител, каквото той не е осъществил.

В хода на въззивната проверка съдът не констатира пропуски при индивидуализацията на наказанието лишаване от свобода. Правилно като смекчаващи отговорността обстоятелства е взето предвид чистото съдебно минало на подсъдимата Съдът обаче не е отчетел добрите й характеристични данни, които настоящата инстанция отчете. Съдът е приел, че не са налице отегчаващи отговорността обстоятелства. От доказателствения материал по делото обаче се установява, че на инкриминираната дата освен жалбата до прокуратурата, подсъдимата е изпратила жалба и до данъчните органи, в чието изложение се съдържат част от твърденията в сезирация прокуратурата документ и с предложение да се извърши проверка на отчетността на С.. Правилно обаче военният съд се е фокусирал върху продължителността на наказателното производство, която не произтича от виновно поведение на ст.серж.С.. В този смисъл първото наложено наказание-лишаване от свобода в предвидения от законодателя минимален размер, а именно една година, се явява справедливо и правилно установено по размер.

В жалбата на защитата е направено алтернативно искане за изменение на присъдата относно размера на коментираното наказание чрез приложението на разпоредбата на чл. 55 от НК. Вярно е, че решаващата инстанция е задължена да приложи обсъжданата норма и да определи на подсъдимото лице наказание под най-ниския предел на предвиденото в закона наказание или да премине към друг, по-лек по вид наказание, но само когато направи констатация, че са налице: първо, поне едно изключително по своя характер смекчаващо обстоятелство, или многобройни облекчаващи отговорността

такива, всяко от които не може само по себе си да се оцени като изключително; второ, правен извод, че и най-лекото, предвидено в закона наказание, е несъразмерно тежко, ако бъде наложено, тъй като в конкретния казус се наблюдава значително по-ниска степен на обществена опасност на деянието и дееца от типичните за съответния вид престъпление с оглед конкретни негови и на извършителя особености. Настоящият състав намира, че не е налице нито една от обсъжданите хипотези, обуславящи приложението на чл.55 от НК и в този смисъл счита, че законосъобразно военният съд е определил по размер наказанието лишаване от свобода при условията на чл.54 от НК, довело до налагане и на кумулативното предвиденото в чл.286, ал.1 от НК наказание обществено порицание. Всеки подход в посока на намаляване на наказанието би бил израз на нетолерируема снизходителност. Правилна е и преценката на решавания съд относно приложението на института на условното освобождаване и относно размера на изпитателния срок-три години. Доколкото не са налице условията на чл.55 от НК, правилно съдът е наложил и второто кумулативно предвидено от закона наказание-обществено порицание.

По гражданския иск:

С оглед на основните оплаквания във въззивната жалба на частния обвинител и граждански ищец относно присъдата в гражданско-правната ѝ част, т.е. относно отхвърлянето на гражданската претенция, поради изтекла погасителна давност, съставът на въззивния съд дължи произнасяне по въпроса дали предявеният иск с правно основание чл. 45 от ЗЗД, с предмет искане за обезщетяване на неимуществени вреди, претърпени от пострадалия С. резултат на деянието на подс.С., извършено на 31.07.2018 г. не е погасен по давност. Възражението за погасяване на исковете по давност е направено своевременно от защитника на подсъдимата още в съдебно заседание пред военния съд.

Поначало вземането от непозволено увреждане е изискуемо от деня на извършване на увреждането, когато деецът е известен още тогава /чл. 114 ал.3 от ЗЗД/, а причинителят на непозволеното увреждане се смята в забава и без покА. /чл. 84 ал.3 от ЗЗД/, като съгласно ТР № 5/05.04.2006г. на ВКС по т.д. № 5/2005 г. не е необходимо авторството и деянието да се установяват по някакъв специален ред. Дори и деянието да е престъпление, давността тече от момента

на извършването му, а не от влизане в сила на присъдата, с която се установява престъпния му характер. Началната дата, от която е започнала да тече погасителната давност е 31.07.2018 г., тъй като на тази дата е депозирана жалба до РП-Сливен, в която ст.серж.С. е описала деянията на адв.С. и по повод на която жалба, препратена до РП-Н. З. е било образувано наказателно производство за документно престъпление.

Погасителната давност е сложен юридически факт, съвкупност от два елемента: бездействието на титуляря на правото и изтичането на определен период. Съгласно чл. 110 от ЗЗД, с изтичането на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда изрично друг, по-кратък срок. Доколкото вземането за обезщетение, произтичащо от непозволено увреждане, не е посочено в чл. 111 от ЗЗД като такова, погасяващо се с изтичането на по-краткия тригодишен срок, то за него е приложима общата правна норма и същото се погасява с изтичането на петгодишния срок от откриването на извършителите. Тъй като в настоящия случай извършителят на престъпния състав на набедяването е бил известен още с осъществяването на деянието, то давностният срок по чл. 110 от ЗЗД за погасяването на вземането за неимуществени вреди на пострадалия С. е започнал да тече от деня на извършването на деликта – 31.07.2018 г., като съществен по настоящото дело се явява въпросът дали е настъпило спиране на теченето на давностния срок по реда на чл. 115 б. „ж“ от ЗЗД, както и дали давностният срок не е бил прекъсван на някое от основанията, изрично предвидени в закона за това. Съгласно разпоредбата на чл. 115, б. „ж“ от ЗЗД давност не тече докато трае съдебният процес относно вземането, а съгласно чл. 116 от ЗЗД, давността се прекъсва с признаване на вземането от длъжника /б. „а“/, с предявяването на иск или възражение по вземането, като ако искът или възражението не бъдат уважени, давността не се смята прекъсната. Установява се от приетите от първоинстанционния съд писмени доказателства, че в хода на образуваното наказателното производство, ищецът С. е предявил граждански иск в съдебно заседание на 17.02.2020 г. по НОХД № 2/2020 г. по описа на ВС-Сливен и е бил конституиран като граждански ищец. С приемането на предявения граждански иск за съвместно разглеждане, по силата на разпоредбата на чл. 116, б. „б“ от ЗЗД, давността е била прекъсната. Тъй като гражданският иск е бил приет за съвместно разглеждане в наказателното производство, следва да се приеме, че на основание чл. 115, б.

"ж" от ЗЗД давността за вземането за обезщетение за неимуществени вреди по реда на чл. 45 от ЗЗД е спряла до приключване на наказателния процес. Самият закон позволява на пострадалите лица да заявят своята гражданска претенция в наказателното производство и съгласно постановката, възприета в т. 2 на ТР № 5/2006 г. по т. д. № 5/2005 г. на ОСГТК на ВКС, ако пострадалият предяви граждански иск в наказателното производство ще е налице съдебен процес относно вземането му и това обстоятелство, а не висящото наказателно производство, е основание за спиране на погасителната давност. Това е така, защото наказателният процес относно престъплението, с което е осъществен фактическия състав на непозволеното увреждане по чл. 45 от ЗЗД, не е съдебен процес относно вземането за вреди, което произтича от деликта. Съобразно чл. 1, ал.1 от НПК наказателният процес има друга предвидена от закона специална цел: да осигури разкриване на престъпленията, разобличаване на виновните лица и правилното прилагане на закона. Пострадалият или неговите наследници придобиват качеството на страни в наказателното производство, само ако предявят граждански иск или поискат да бъдат конституирани като частни обвинители. Съгласно чл. 115, ал.1, б. „ж” от ЗЗД, само висящият съдебен процес е основание за спиране на погасителната давност и бездействието на кредитора през този период от време не се санкционира с неблагоприятните последици на погасяването на вземането по давност. В т. 2 от ТР № 5/05.04.2006 г. на ВКС по т.д. № 5/2005г. на ОСГК и ОСТК са изложени съображения, според които за спирането на давността за вземането от деликт по реда на чл. 115 б. „ж” от ЗЗД, е необходимо да има съдебен процес относно вземането чрез предявяване на иск по ГПК или на граждански иск в наказателния процес, а не само образувано наказателно производство във връзка със същото деяние. В настоящия случай с предявяването на граждански иск за вземанията си за неимуществени вреди пострадалият С. е бил конституиран като граждански ищец в съдебната фаза на наказателното производство, като давността във връзка с вземането и за обезщетение от деликта е била спряна на основание чл. 115, б. „ж” от ЗЗД. Това е така, защото ако пострадалият предяви граждански иск в наказателното производство, ще е налице съдебен процес относно вземането му в рамките на адхезионен наказателен процес и това обстоятелство, а не висящото наказателно производство, е основанието за спирането на погасителната давност по отношение на вземането за претендираните неимуществени вреди.

Прекратяването на съдебното производство по НОХД № 2/2020 г по описа на ВС-Сливен в гражданско-правната му част в с.з. на 14.05.2020 г е било обжалвано от гражданския ищец и произнасяне по тази жалба е осъществено с Решение № 3/01.03.2022 г по ВНОХД № 57/2021 г по описа на Военно-апелативния съд, с което е отменена осъдителната присъда по цитираното първоинстанционно дело и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на първостепенния съд. В цитираното решение е прието, че определението, с което съдът е прекратил производството в гражданско-правната му част относно предявения граждански иск е незаконосъобразно.

Изложеното дава основание на въззивния състав да приеме, че в случая след предявяването от С. на граждански иск в наказателния процес на 17.02.2020 г, давност относно вземането му за вреди от деянието не е текла в съдебната и впоследствие след прекратяването на съдебното производство по НОХД № 8/2023 г по описа на ВС-София и връщането на делото на прокурора / съобразно дадените указания по ВНОХД № 57/2023 г. по описа на Военно-апелативен съд/ и в досъдебната фаза на наказателното производство. Това е така, тъй като наказателният процес представлява единство от досъдебна и съдебна фаза и след като пострадалият е предявил своевременно граждански иск за обезщетение от непозволено увреждане, то последващото развитие на наказателното производство не е зависело от неговата воля. След като С. е упражнил своевременно правото си да предяви гражданския си иск в наказателното производство /т.е. преди изтичането на давностния срок за това вземане/, не е било необходимо впоследствие да го предявява отново в съдебната фаза. В ТР №5 от 05.04.2006 г. на ВКС по т.д. №5/2005 г., ОСГК и ОСТК е посочено, че ако пострадалият предяви граждански иск в наказателното производство, ще е налице съдебен процес относно вземането му и това обстоятелство, а не висиящото наказателно дело, е основание за спиране на погасителната давност. След като веднъж пострадалият надлежно е предявил гражданския си иск в наказателното производство, този иск е бил приет в наказателния процес и той е бил конституиран като граждански ищец, от този момент давността за вземането му е спряла, без оглед на това дали впоследствие наказателното производство е връщано на досъдебната му фаза и отново е внасяно в съда. В периода, през който делото е връщано на досъдебната му фаза, давността по отношение на вземането на С. не е започнала да тече отново, респ. след внасянето на обвинителния акт в съда по

същия случай, давността не е изтекла, тъй като наказателният процес по дела от общ характер се схваща като единен процес, протичащ в две фази - досъдебна и съдебна. В подкрепа на този извод е използваният израз в посоченото ТР №5 от 05.04.2006 г. на ВКС по т.д. №5/2005 г. „наказателният процес“, а не „съдебната фаза на наказателния процес“. При това положение, неправилно първоинстанционният съд е възприел аргументите за отхвърляне на предявения граждански иск от С. на основание, че същият е погасен по давност.

Поради изложените по-горе съображения съдът следва да се произнесе по същество. Съгласно чл.45 от ЗЗД всеки е длъжен на поправи вредите, които виновно е причинил другиму като във всички случаи на непозволено увреждане вината се предполага до доказване на противното. За да е основателен един иск с правно основание чл. 45 ЗЗД е необходимо да са налице кумулативно елементите от фактическия състав на непозволеното увреждане: виновно извършено деяние, причинени вреди, причинна връзка между деянието и вредите. В конкретния случай този фактически състав е осъществен. Подсъдимата е извършила инкриминираното деяние като на 31.07.2018г., в гр. Сливен, с жалба вх. № 2452/31.07.2018 г., по описа на РП - Сливен, пред надлежен орган на власт - прокурор от районна прокуратура - Сливен, набедила адв. С. И. С. от АК - Сливен в извършване на престъпление по чл. 309, ал. 1 от НК, за това, че е съставил неистински частен документ - договор за правна защита и съдействие сер. С № 0000057324 от 26.12.2017г., сключен между него и ст. серж. С., както и че преправил съдържанието на същия документ и го употребил за да докаже съществуването на свое право на парично вземане, като го представил като доказателство по частно гражданско дело № 1112 от 2018 г. по описа на РС - Н. З., знаейки, че е невинен.

Инкриминираното деяние нарушава не само наказателноправни норми, но и законовото предписание да не се вреди другиму и тъй като това деяние е противоправно и виновно по смисъла на чл. 45 от ЗЗД, наказателната и гражданската отговорност на подсъдимата са неразривно свързани и едновременно с това могат да бъдат реализирани независимо една от друга. Съгласно чл.307 от НПК, щом е предявен в наказателния процес граждански иск, съдът дължи произнасяне по този иск и когато признае, че подсъдимото лице е невинно, наказателната отговорност е погасена или подсъдимото лице

следва да бъде освободено от наказателна отговорност.

В резултат на виновното поведение на ст.серж.С. за гражданския ищец С. са настъпили неимуществени вреди, изразяващи се в претърпян душевен дискомфорт, тъй като в продължение на седем месеца против частния обвинител и граждански ищец С. е водено наказателно производство, което е стА.ло известно на много негови бивши колеги полицаи, познаващи го като техен бивш колега, а и с които е имал служебни отношения в качеството му на адвокат. Образуваното досъдебно производство по повод жалбата на С. е стА.ло общоизвестно и в средите на адвокатите в Сливен и сред клиентите на адв. С., което му е причинило репутационни вреди. На следващо място визираното наказателно производство е довело до усещане за тревожност, липса на сън, загуба на тегло, самовглъбяване, ограничение в контактите с приятели и раздразнителност. Според повереника обстоятелството, че ищецът е юрист, е довело до осъзнаването, повече от всеки друг пострадал от престъпление, на несправедливостта на повдигнатото му обвинение, което му е причинило страдания с по-висок интензитет от този на всеки друг пострадал от подобно престъпление. Настоящият съдебен състав намира, че гражданският ищец и повереникът му не са провели успешно пълно и главно доказване на тези факти, за да се приеме наличието на вреди с по-висок интензитет от обичайния за тези случаи. Представените медицински документи касаят само един период, свързан с отлагане на делото на 18.10.2023 г. по НОХД № 72/2023 г по описа на ВС-София и действително се отнасят за рязко влошаване на здравословното съС.ие на адв.С.. Предходна документация, която да установява подобни смущения в здравето на гражданския ищец не е представена по делото. На репариране при деликта подлежат реално причинените вреди, намиращи се в причинна връзка с деянието, като доказването на същите по основание и размер е в процесуална тежест на ищеца по предявения иск с правно основание чл. 45 от ЗЗД. Деликтната отговорност на основанието, на която е предявен разглеждания от съда иск се поражда при наличието на причинна връзка между противоправното и виновно поведение на деца и настъпилите неимуществени вреди за пострадалия, като за съда не съществува съмнение, че в настоящия случай неблагоприятните последици за здравето на пострадалия са настъпили именно в резултат на деянието, осъществено от подс.С. на 31.07.2018 г.

Справедливото обезщетяване, което изисква разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД за всички неимуществени вреди, означава съдът да определи точен паричен еквивалент на болките и страданията, претърпени от пострадалия, за поражения върху здравето му, настъпили като пряка и непосредствена последица от увреждането /чл. 51, ал.1 от ЗЗД/. Изискването за справедливо обезщетяване на претърпените от ищеца неимуществени вреди е свързано с конкретната преценка на конкретно и обективно настъпилите обстоятелства, като тази преценка на съда не е безгранична, а следва да се съобразява и с принципа за забрА. за неоснователно обогатяване и на пострадалия от деянието. При определяне на размера на обезщетението за претърпените неимуществени вреди, съдът отчете характера и интензитета им, съобрази също времетраенето на наказателното производство, образувано по жалбата на подсъдимата, както и негативните последици, довели до влошаване на физическото здраве, в това число и редукция на теллото, но и до психически и психологически последици, които деянието е оказало върху личността на пострадалия С., изразяващи се в социална изолация, безпокойство и раздразнителност. Съобразявайки относимата съдебната практика при определяне размера на обезщетения за претърпени неимуществени вреди, съдът намира, че справедливият еквивалент на коментираните вреди се явява сумата от седем хиляди лева като до този размер искът се явява основателен и доказан и като такъв следва да бъде уважен ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на деянието до окончателното изплащане на главницата. В остА.лата част претенцията се явява неоснователна и недоказА. и като такава следва да бъде отхвърлена. Като основателна бе преценена и претенцията за заплащане на направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение. Върху уважената част от иска подсъдимата следва да бъде осъдена да заплати и държавна такса в размер на 280 лв. по сметка на съда.

Изложеното дотук обоснова извод неоснователност на въззивната жалба на подсъдимата чрез нейния защитник и за частична основателност на въззивната жалба на гражданския ищец и частен обвинител в частта относно произнасянето на първостепенния съд в гражданско-правната част на акта. Военно-апелативният съд следва да измени атакувА.та присъдата като потвърди същата в наказателно-правната ѝ част и да я отмени в частта, с която съдът е отхвърлил предявения граждански иск, поради изтекла давност и вместо това да осъди подсъдимата да заплати на гражданския ищец

обезщетение за претърпени неимуществени вреди от престъплението по чл.286, ал.1 от НК в размер на 7 000/седем хиляди/ лева, ведно със законната лихва от 31.07.2018 г. до окончателното изплащане на главницата. Поради частична основателност на претенцията на гражданския ищец и частен обвинител следва да бъдат присъдени разноските по делото за адвокатско възнаграждение в размер на 1000 /хиляда/ лева.

Подсъдимата следва още да заплати и държавна такса върху присъденото обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 280 лв, както и направените пред настоящата инстанция разноски в размер на 224,61 /двеста двадесет и четири и 0.61лв/.

По така изложените съображения и на основание чл. 334, т.3 вр. чл. 337, ал. 3 предл последно и чл.338 от НПК, Военно-апелативният съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Присъда № 5 от 28.02.2024 г. по НОХД № 72/2023 г по описа на Военен съд-София в гражданско-правната част като

ОТМЕНЯ Присъда № 5 от 28.02.2024 г. по НОХД № 72/2023 г по описа на Военен съд-София в частта, с която е отхвърлен предявения от С. И. С. ЕГН ***** против Р. Н. С. ЕГН ***** граждански иск в размер на 100 000/сто хиляди/лева, ведно със законната лихва от датата на деянието по чл.286, ал.1 от НК - 31.07.2018 г. до окончателното изплащане на сумата като погасен по давност и вместо това

ОСЪЖДА Р. Н. С. от гр.Н. З., ЕГН ***** да заплати на С. И. С. от гр.Сливен, ЕГН ***** обезщетение за претърпени неимуществени вреди от деянието по чл.286, ал.1 от НК в размер на 7 000/седем хиляди/лева, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на увреждането 31.07.2018 г до окончателното изплащане на сумата като ОТХВЪРЛЯ иска в остА.лата му част до пълния размер от 100000 /сто хиляди/ лева като неоснователен.

ОСЪЖДА Р. Н. С. от гр.Н. З., ЕГН ***** да заплати на С. И. С. от гр.Сливен, ЕГН ***** направените по делото разноски в размер на 1 000 /хиляда/ лева за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА Р. Н. С. да заплати по сметка на Военно-апелативен съд направените разноски за възнаграждение на вещи лица в размер на 224, 61

/двеста двадесет и четири лева и 0.61лв/ и държавна такса върху уважената част от гражданския иск в размер на 280/двеста и осемдесет/ лева.

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 5 от 28.02.2024 г. по НОХД № 72/2023 г по описа на Военен съд-София в оста.лата ѝ част като законосъобразна.

Решението подлежи на обжалване и протестиране в петнадесетдневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния касационен съд.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____